

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2026.93.5.22>

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРШОЧЕРГОВОГО ЕТАПУ РОЗСЛІДУВАННЯ ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНИХ ПРИГОД (ст. 286 КК України)

Потоцький М.М.,
доктор філософії з права,
доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування НПУ,
Донецький державний університет внутрішніх справ
ORCID: 0000-0002-2979-9114

Потоцький М.М. Процесуальні особливості першочергового етапу розслідування дорожньо-транспортних пригод (ст. 286 КК України).

Стаття присвячена дослідженню процесуальних особливостей першочергового етапу розслідування дорожньо-транспортних пригод (ст. 286 КК України). Наголошено, що розслідування кримінальних правопорушень проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту характеризується специфічністю та складністю доказування. Вказано, що в залежності від наслідків, дорожньо-транспортна пригода може містити ознаки як кримінального, так і адміністративного правопорушення. Зазначено, що на практиці може мати місце ситуація, за якої інформація щодо наявності в результаті ДТП потерпілих осіб надходить з запізненням, тобто після оформлення даної пригоди у адміністративному порядку. При оформленні огляду місця події (складання схеми ДТП) відповідно до адміністративної процедури схема ДТП, в окремих випадках, може бути допустимим доказом у кримінальному провадженні. Підтримується правова позиція, викладена в Окремій думці судді до постанови Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного суду щодо підстав невідкладного проникнення до житла чи іншого володіння особи. В положеннях Конституції України (ст. 30) так КПК України (ч. 3 ст. 233) мова йде про невідкладні випадки, пов'язані з врятування «людей та майна». Тобто під загрозою мають бути одночасно як люди, так і їх майно. Водночас, на наше переконання, концепція «рятування майна» при здійсненні невідкладного обшуку не передбачає здобуття викривальних доказів щодо особи. Відзначено, що підстави невідкладного проникнення до житла чи іншого володіння особи не мають піддаватись розширеному тлумаченню. Законодавець, передбачивши в Основному Законі та КПК України винятки з засади недоторканності житла чи іншого володіння зовсім не мав на увазі використання таких винятків задля здобуття у розпорядження речових доказів в обхід ордерного порядку. Разом з тим, кримінальний процесуальний закон потребує удосконалення у контексті невідкладності проникнення до транспортних засобів у ході огляду місця події під час розслідування ДТП задля збереження доказової інформації, якщо є достатні підстави вважати, що з плином часу така інформація може бути втрачена.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, кримінальне провадження, досудове розслідування, дорожньо-транспортна пригода, ДТП, невідкладний обшук, допустимість доказів.

Pototskyi M.M. Procedural features of the primary stage of the investigation of road accidents (Article 286 of the Criminal Code of Ukraine).

The article is devoted to the study of the procedural features of the primary stage of the investigation of road traffic accidents (Article 286 of the Criminal Code of Ukraine). It is emphasized that the investigation of criminal offenses against road traffic safety and transport operation is characterized by specificity and complexity of proof. It is indicated that, depending on the consequences, a road traffic accident may contain signs of both a criminal and an administrative offense. It is noted that in practice, a situation may occur in which information

about the presence of victims as a result of a road accident arrives with a delay, that is, after the registration of this accident in the administrative procedure. When registering an inspection of the scene of the accident (drawing up a road accident diagram) in accordance with the administrative procedure, the road accident diagram may, in some cases, be admissible evidence in criminal proceedings. The legal position set out in the Separate Opinion of the judge to the resolution of the Joint Chamber of the Cassation Criminal Court of the Supreme Court on the grounds for urgent entry into a person's home or other property is supported. The provisions of the Constitution of Ukraine (Article 30) and the Code of Criminal Procedure of Ukraine (Part 3, Article 233) refer to urgent cases related to the rescue of «people and property». That is, both people and their property must be under threat at the same time. At the same time, in our opinion, the concept of “rescuing property” when conducting an urgent search hardly provides for the acquisition of incriminating evidence against a person. It is noted that the grounds for urgent entry into a person's home or other possessions should not be subject to an expanded interpretation. The legislator, having provided for exceptions to the principle of inviolability of home or other possessions in the Fundamental Law and the Code of Criminal Procedure of Ukraine, did not at all intend to use such exceptions to obtain material evidence in circumvention of the warrant procedure. However, criminal procedural law needs to be improved in the context of the urgency of entering vehicles during the inspection of the scene of an accident investigation in order to preserve evidentiary information if there are sufficient grounds to believe that such information may be lost over time.

Key words: criminal offense, criminal proceedings, pre-trial investigation, road accident, emergency search, admissibility of evidence.

Постановка проблеми. Розслідування кримінальних правопорушень проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту характеризується специфічністю та складністю доказування. Не буде помилкою вказати, що першочерговий етап досудового кримінального провадження є цінним у контексті збирання доказів при вчиненні більшості кримінальних правопорушень. Адже з плином часу, внаслідок різних обставин окремі сліди кримінального правопорушення можуть бути втрачені. Першочерговий етап досудового кримінального провадження дорожньо-транспортних пригод (далі – ДТП) характеризується невідкладністю проведення огляду місця події та вилучення слідів кримінального правопорушення, а в окремих випадках й тих слідів, які знаходяться у транспортному засобі. У контексті першочергового етапу розслідування ДТП важливим є питання щодо допустимості доказів, які є похідними або ж здобуті внаслідок невідкладного проникнення до транспортного засобу у ході огляду місця події.

Метою даного дослідження є висвітлення та процесуальна характеристика окремих проблемних аспектів першочергового етапу досудового кримінального провадження дорожньо-транспортних пригод.

Стан опрацювання проблематики. Проблемні аспекти здійснення досудового кримінального провадження ДТП розглядалися у наукових працях таких дослідників, як: П.В. Берназ, М.В. Даньшин, В.В. Коломієць, Д.О. Пилипенко та інших. В переважній більшості наукових праць поза увагою вчених залишилось питання недоліків правового регулювання збирання доказів саме на першочерговому етапі розслідування ДТП.

Вклад основного матеріалу. Дорожньо-транспортна пригода за структурою являє собою багатогранне явище, її різновиди залежать від складного комплексу чинників, що характеризуються, з одного боку, дорожньою обстановкою (ситуацією), а з іншого – особистістю учасників руху [1, с. 51].

Дорожньо-транспортною пригодою, відповідно до п. 1.10. Правил дорожнього руху, є подія, що сталася під час руху транспортного засобу, внаслідок якої загинули або поранені люди чи завдані матеріальні збитки [2]. В залежності від наслідків, дорожньо-транспортна пригода може містити ознаки як кримінального, так і адміністративного правопорушення. У разі, якщо на першочерговому етапі інформація щодо постраждалих осіб не надходила, такі дії будуть кваліфікуватися за ст. 124 КУпАП «Порушення правил дорожнього руху, що спричинило пошкодження транспортних засобів, вантажу, автомобільних доріг, вулиць, залізничних переїздів, дорожніх споруд чи іншого майна».

У контексті ст. 286 КК України злочинною визнається ДТП, в результаті якої потерпілому спричинено середньої тяжкості тілесне ушкодження (кваліфікуючі обставини: тяжке тілесне ушкодження, смерть потерпілого, загибель кількох осіб) [3, с. 160].

Д.О. Пилипенко відзначає, що порядок здійснення кримінального провадження у кримінальних правопорушеннях щодо порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації тран-

спорту особами, які керують транспортними засобами, передбачає з'ясування більшості елементів складу цього злочину. Попри специфічність цього кримінального правопорушення у вигляді обстановки його вчинення, підхід до здійснення досудового розслідування та подальшого розгляду справи по суті є досить традиційним і деякою мірою тотожним провадженням за іншими злочинами з необережною формою і матеріальним складом. Такий шаблонний підхід здійснення кримінальних проваджень не є релевантним для кримінальних правопорушень, передбачених ст. 286 КК України, зважаючи на багатоаспектність обстановки їх учинення [1, с. 50].

П.В. Берназ пише, що встановлення під час досудового розслідування механізму дорожньо-транспортної події є основою для подальшого доказування під час досудового розслідування та формування обвинувачення щодо особи. Особливу увагу необхідно звернути на необхідність ужиття слідчим усіх заходів, спрямованих на встановлення механізму ДТП, оскільки це забезпечує правильну кваліфікацію дій особи, оскільки у структурі злочинної діяльності дорожньо-транспортні пригоди можуть виступати самостійним елементом, спрямованим на приховування злочину шляхом інсценування [4, с. 247].

Важливою процесуальною дією, яка здійснюється на першочерговому етапі розслідування ДТП є огляд місця події. Доказова інформація, здобута у ході огляду місця події зазвичай враховується на подальшому етапі досудового кримінального провадження під час проведення експертиз. В.В. Коломієць з даного приводу відзначає, що протокол огляду місця події є процесуальним документом, який утворює підґрунтя для побудови слідчих версій, а також стає підставою для проведення інших слідчих (розшукових) дій, призначення судових експертиз тощо. Так, визнання протоколу огляду місця події таким, що було складено із порушеннями кримінального процесуального законодавства має наслідком невизнання допустимими інших доказів, отриманих як похідні огляду місця події [5, с. 60].

Особливою «формою фіксації» обстановки вчинення ДТП під час огляду місця події є складення схеми ДТП, яка є додатком до протоколу огляду місця події. В такій схемі фіксуються суттєві дані, які будуть у нагоді на наступних етапах досудового кримінального провадження, в тому числі під час призначення та проведення експертиз.

На практиці може мати місце ситуація, за якої інформація щодо наявності в результаті ДТП постраждалих осіб надходить з запізненням, тобто після оформлення даної пригоди у адміністративному порядку. Матеріали адміністративної справи зазвичай налічують такі документи: протокол про вчинення адміністративного правопорушення, схема ДТП, фото-таблиця місця ДТП, письмові пояснення учасників, свідків події та інші документи.

Виходить, що у такому разі доказова інформація, яка мають суттєве значення для подальшого розслідування ДТП (обстановка на місці події) у кримінальному процесуальному сенсі втрачена та не підлягає відновленню. Так, виникає проблемне питання щодо доцільності та допустимості використання окремих матеріалів адміністративного провадження для цілей кримінального переслідування. Документом, який може мати суттєве доказове значення є схема ДТП, яка була складена під час оформлення ДТП у адміністративному порядку.

У практиці Верховного Суду зазначається, що за умов, якщо складення схеми ДТП в рамках адміністративного провадження було здійснено добросовісно, тобто за відсутності інформації про потерпілих осіб на час складання адміністративних матеріалів (коли у органів кримінального переслідування не було підстав для кваліфікації діяння відповідно до положень КК України) то такий доказ є допустимим у кримінальному провадженні. У розглянутій справі перевіркою матеріалів кримінального провадження встановлено, що відомості до ЄРДР про вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 286 КК України, внесено не на момент складання схеми ДТП, а вже наступного дня, тобто після встановлення факту заподіяння особі тілесних ушкоджень [6].

У іншому рішенні по справі, яка є подібною до вищенаведеної, Верховний Суд відзначає, що доводи сторони захисту про те, що схема ДТП складена неуповноваженою особою (інспектором СРПП) є надуманими, оскільки, інспектора СРПП зазначено як учасника цієї слідчої дії одразу по прибуттю на виклик і до внесення відомостей до ЄРДР, а працівники СРПП наділені повноваженнями щодо складання схеми ДТП. Дана схема була складена відразу після ДТП, а відомості про кримінальне правопорушення було внесено до ЄРДР після складання відповідних документів. Зазначена схема була підписана інспектором СРПП та понятими [7]. Виходить так, що при оформленні огляду місця події (складанні схеми ДТП) відповідно до адміністративної процедури, схема ДТП, в окремих випадках може відповідати параметру допустимості доказу у кримінальному провадженні.

Вбачається, що в даному випадку при з'ясуванні судом питання щодо допустимості як доказу схеми ДТП має враховуватись добросовісність сторони обвинувачення (в момент складання у адміністративному порядку схеми ДТП органи кримінального переслідування не могли передбачити настання тілесних ушкоджень у учасників даної пригоди, відповідно підстав для кваліфікації даної події як злочину у них не було).

Не потребує доведення той факт, що процедура здобуття доказів (в т.ч. проведення огляду місця події) у кримінальному процесуальному порядку містить більше гарантій забезпечення прав і свобод людини ніж адміністративна процедура. У зв'язку з цим можна вважати, що з огляду на спрощеність адміністративної процедури, остання може недобросовісно використовуватись для збирання доказів стороною обвинувачення. Отже, коли трапляється вищеприписана ситуація, задля забезпечення допустимості отриманих доказів, обов'язок доказування сумлінності дій лежить на стороні обвинувачення.

Також особливістю першочергового етапу розслідування ДТП може бути нагальна необхідність у слідчого проникнути до транспортного засобу у ході огляду місця події для збереження доказової інформації (слідів кримінального правопорушення, речей, які мають відношення до події вчинення кримінального правопорушення). Мова йде про проникнення до транспортного засобу задля пошуку, наприклад, відбитків пальців рук, слідів крові, вилучення технічних приладів які мають функцію відеозапису тощо.

Відповідно до положень Конституції України, за загальним правилом, не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду. У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, можливий інший, встановлений законом, порядок проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду і обшуку [8].

Окрему групу підстав для вчинення законного проникнення до житла чи іншого володіння особи становлять випадки надзвичайного характеру, коли це пов'язане з необхідністю врятування людей або майна, ліквідації аварій, пожеж тощо. Користуючись вимогою крайньої необхідності, з метою захисту соціально значущих цінностей компетентні державні органи мають право проникати до житла чи іншого володіння особи, проводити в них обшук та огляд і без попереднього рішення суду [9, с. 217-221]. Попередньо наголошуємо на тому, що в даному контексті мова йде саме про захист соціально значущих цінностей.

Відповідно до положень КПК України транспортний засіб є іншим володінням особи, тобто таким об'єктом на який розповсюджуються «додаткові гарантії захисту». Так, ніхто не має права проникнути до житла чи іншого володіння особи з будь-якою метою, інакше як лише за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді. Слідчий, дізнавач, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення [10]. На перший погляд кримінальний процесуальний закон доволі чітко й однозначно встановив перелік винятків з засади недоторканності житла чи іншого володіння особи, які начебто й не мають піддаватись розширеному тлумаченню. Мова йде саме про невідкладні випадки, пов'язані з безпосереднім переслідуванням особи або ж з рятуванням людей та майна внаслідок надзвичайних ситуацій.

Під час правозастосування виникають ситуації, які потребують проникнення до житла чи іншого володіння особи, однак які не зовсім підпадають під перелік вищевказаних винятків. Мова йде про необхідність проникнення у житло чи інше володіння задля забезпечення збереження речових доказів.

У постанові Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 07 жовтня 2024 року у справі № 466/525/22 зазначено, що питання про застосування норм, передбачених ч. 2 ст. 234, ст. 233 КПК України, неодноразово були предметом касаційного розгляду Верховного Суду, натомість існує неоднакове застосування зазначених норм права коли йдеться про те, чи підпадає під винятки, передбачені ч. 3 ст. 233 КПК (врятування майна), необхідність віднайти і вилучити об'єкти, які можуть бути речовими доказами. Слідчий, дізнавач, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи в невідкладних випадках, зокрема з метою врятування матеріальних об'єктів (майна), що потенційно можуть мати значення речових доказів у кримінальному провадженні, від прогнозованого знищення, втрати. У контексті ч. 3 ст. 233 КПК про невідкладність такого випадку свідчать дані про реальну загрозу знищення, втрати майна [11].

Однак, з вищевказаною правовою позицією погодитись складно. На наше переконання істину з розглянутого питання можна віднайти в Окремій думці судді до вищевказаної постанови Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду, де серед іншого зазначено: «Рятування майна означає запобігання його знищенню, зусилля, спрямовані на відвернення або принаймні зменшення шкоди, яка може бути завдана інтересам володільця майна. Взагалі весь КПК України спрямований на те, щоб прагнення розслідувати злочин не руйнувало фундаментальні права і свободи особи. Але я не бачу в постанові обґрунтування, яким чином розширення значення «врятування майна» на відшукання доказів винуватості слугує виконанню забезпеченню охорони прав і свобод особи або забезпеченню належної правової процедури, невід'ємним елементом якої є попередній судовий контроль над втручанням у фундаментальні права особи. Знак рівняння між «врятуванням майна» і «виявленням та вилученням доказів», поставлений цією постановою, практично зітер межу між обшуком, який має проводитися на підставі судового рішення, і невідкладним обшуком; це загрожує перетворенню винятку на правило [12].

Повністю погоджуючись з аргументами, викладеними в Окремій думці судді до постанови Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного суду слід відзначити, що в положеннях як Конституції України (ст. 30), так і КПК України (ч. 3 ст. 233) мова йде про невідкладні випадки, пов'язані з врятування «людей та майна». Тобто під загрозою мають бути одночасно як люди, так і їх майно. Водночас, на наше переконання, концепція «невідкладності рятування майна» навряд чи передбачає здобуття викривальних доказів щодо особи.

О.М. Дроздов, Н.В. Глинська за результатами ґрунтовного аналізу законодавства, наукової літератури та правозастосовної практики відзначають, що проведення обшуку до постановлення ухвали слідчого судді, суду з метою відшукання та збереження майна, яке може бути використано як докази у кримінальному провадженні не є невідкладним випадком, пов'язаним з врятуванням майна. Необхідність віднайти і вилучити об'єкти, які можуть бути речовими доказами у кримінальному провадженні, не підпадає під винятки, передбачені ч. 3 ст. 233 КПК (врятування майна) [13, с. 622-623]. Законодавець, передбачивши в Основному Законі та КПК України винятки з засади недоторканності житла чи іншого володіння особи, на наше переконання, зовсім не мав на увазі використання таких винятків задля здобуття у розпорядження речових доказів в обхід ордерного порядку.

Повертаючись до тематики першочергового етапу досудового кримінального провадження ДТП, а саме необхідності під час огляду місця події проникнення до транспортного засобу задля збирання доказової інформації, слід зазначити, що дійсно, на практиці така необхідність має місце бути, враховуючи те, що після ДТП транспортні засоби піддаються впливу погодних умов і протягом короткого проміжку часу сліди кримінального правопорушення можуть бути втрачені. Разом з тим, враховуючи вищевказані положення, така ситуація чітко не охоплюється переліком невідкладних випадків для проникнення до іншого володіння особи. Вбачається, що кримінальний процесуальний закон потребує удосконалення у контексті невідкладності проникнення до транспортних засобів у ході огляду місця події під час розслідування ДТП задля збереження доказової інформації, якщо є достатні підстави вважати, що протягом короткого проміжку часу така інформація може бути втрачена.

Висновки. Особливою «формою фіксації» обстановки вчинення ДТП під час огляду місця події є складення схеми ДТП, яка є додатком до протоколу огляду місця події. При оформленні огляду місця події (складання схеми ДТП) відповідно до адміністративної процедури, схема ДТП, в окремих випадках може відповідати параметру допустимості доказу у кримінальному провадженні.

Підтримується правова позиція, викладена в Окремій думці судді до постанови Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного суду у справі № 466/525/22 щодо підстав невідкладного проникнення до житла чи іншого володіння особи. В положеннях Конституції України (ст. 30) та КПК України (ч. 3 ст. 233) мова йде про невідкладні випадки, пов'язані з врятування «людей та майна». Тобто під загрозою мають бути одночасно як люди, так і їх майно. На наше переконання, концепція «рятування майна» при здійсненні невідкладного обшуку не передбачає здобуття викривальних доказів щодо особи.

Підстави щодо невідкладного проникнення до житла чи іншого володіння особи не мають піддаватись розширеному тлумаченню. Законодавець, передбачивши в Основному Законі та КПК України винятки з засади недоторканності житла чи іншого володіння зовсім не мав на увазі використання таких винятків задля здобуття у розпорядження речових доказів в обхід ордерного порядку. Разом з тим, кримінальний процесуальний закон потребує удосконалення у контексті не-

відкладності проникнення до транспортних засобів у ході огляду місця події під час розслідування ДТП задля збереження доказової інформації, якщо є достатні підстави вважати, що протягом короткого проміжку часу така інформація може бути втрачена.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Пилипенко Д.О. Роль пішоходів як обставина, що підлягає з'ясуванню у кримінальних провадженнях за статтею 286 Кримінального кодексу України. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2025. № 12 (14). С. 50-54. URL: <https://policeystika.dnuvs.ukr.education/index.php/policeystyka/article/view/257/232> (дата звернення 1.02.2026).
2. Про Правила дорожнього руху. Постанова Кабінету Міністрів України № 1306 від 10.10.2001 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1306-2001-%D0%BF#n17> (дата звернення 20.12.2025).
3. Даньшин М.В., Колеснік І.І. Поняття злочинів проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту як предмет криміналістичного дослідження. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна*. Серія «ПРАВО». 2016. Випуск 22. С. 159-163. URL: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/view/13008/12315> (дата звернення 1.02.2026).
4. Берназ П.В. Характеристика окремих елементів системи обставин, які підлягають доказуванню під час досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2020. № 4. С. 245-249. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2020.4.41>.
5. Коломієць В.В. Методика розслідування порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами: дис. ... докт. філософії. Кропивницький, 2024. 218 с.
6. Постанова Верховного Суду колегією суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 09.04.2019 р. Справа № 740/5033/15-к. Провадження № 51-152 км 20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88739829> (дата звернення: 1.02.2026).
7. Постанова Верховного Суду колегією суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду від 10.04.2024 р. Справа № 320/2919/20 (№937/2929/20). Провадження № 51-7227км23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/118356542> (дата звернення: 1.02.2026).
8. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 1.02.2026).
9. Конституція України. Науково-практичний коментар / редкол.: В.Я. Тацій (голова редкол.), О.В. Петришин (відп. секретар), Ю.Г. Барабаш та ін.; Нац. акад. прав. наук України. 2-ге вид., переробл. і допов. Харків. Право, 2011. 1128 с.
10. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон від 13.04.2012. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 12.12.2025).
11. Постанова Верховного Суду Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду від 07.10.2024 р. Справа № 466/525/22. Провадження № 51-7310км23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122272945> (дата звернення: 1.02.2026).
12. Окрема думка судді до постанови Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного суду від 07.10.2024 р. Справа № 466/525/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122543834> (дата звернення: 1.02.2026).
13. Дроздов О.М., Глинська Н.В. Невідкладний обшук: у пошуках балансу між ефективністю та дотриманням прав людини. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2024. № 4. С. 612-624. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/311302> (дата звернення 1.02.2026).

Дата першого надходження рукопису до видання: 4.02.2026

Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 20.02.2026

Дата публікації: 5.03.2026